

de kommende 25 Aar. Altsaa de Herrer fra konservativ Side — tænk fra konservativ Side! — jager efter noget, de kalder et Ideal, den evige Sikring af de færøske Rettigheder. Hvis de havde Held med sig i denne Jagt, vilde Følgen ufejlbarlig blive, at de ikke naaede at sikre Færingerne Fiske-rettigheder i de kommende 25 Aar, dem, vi kan overse og har med at gøre, og det vilde endvidere oparbejde en Stemning paa Island, der gjorde det meget tvivlsomt, hvad der senere vilde følge, medens vi nu kan sikre vore egne og vore færøske Landsmænds Rettigheder i disse 25 Aar, altsaa i en Menneskealder, og bidrage til at fremkalde en saadan Aand baade her og deroppe, at der er al god Udsigt til, at et godt Samarbejde kan bevares.

Dette, mener jeg, er Stillingen, og derudfra anbefaler jeg paa det overvældende Flertal i Udvalgets Vegne med den allerbedste Samvittighed dette Forslag til endelig Vedtagelse i dette Ting med sikkert Haab om, at det ogsaa bliver vedtaget i det andet høje Ting, og med Ønske om, at den Overenskomst, der her er sluttet mellem to Folk, maa vinde og vare.

Statsministeren (Zahle): Det er ikke rigtigt, naar det konservative Folkepartis Ordfører (Johan Knudsen) sagde, at gennem Suverænetetskommissionens Betænkning slaar man fra islandsk Side fast, at Kongefællesskabet alene er det, der forbinder Island og Danmark efter det Forbundsfor-
 slag, som nu snart vil være vedtaget. Det er ikke en Personalunion, hvilket det vilde være, dersom der alene var Kongefællesskab, og det er end ikke saaledes, at det er tvivlsomt, om Islænderne mener dette eller ej. Tværtimod: baade Flertallet og Mindretallet i Suverænetetskommissionen udtaler sig paa den stik modsatte Maade af den, det ærede Medlem hævdede. I sine Bemærkninger til § 18 siger Flertallet i Suverænetetskommissionen: „Ophævelsen af Kontrakten ifølge denne Paragraf bevirker, at kun Kongeforbindingen bliver tilbage. I saa Tilfælde har Staterne opgivet Bestemmelserne om Ligeberettigelse i § 6, Fuldmagten ifølge § 7 og Overenskomstens andre Bestemmelser“, o. s. v. Her siger altsaa Flertallet i Kommissionen, at hvis man om 25 Aar ophæver det Forbund, som kommer til at hvile paa den Lov, som nu snart skal vedtages, saa bliver der kun Kongefællesskabet tilbage, men i de 25 Aar er der noget mere end Kongefællesskabet, der er bl. a. „Ligeberettigelsen i § 6, Fuldmagten ifølge § 7 og Overenskomstens andre

Bestemmelser“. Og hvad Mindretallet angaar, udtaler Hr. Torfasson, som jo udgør hele Mindretallet: „Formelt maa det siges, at Forslaget opfylder dette Krav, idet dets Tanke er paa den ene Side, at vi om et kvart Aarhundrede selv kan bestemme, at vi ikke vil have andet fælles med Danskerne end Kongen alene“. Altsaa om et kvart Aarhundrede kan Islænderne, hvis Forbundet til den Tid falder bort, bestemme, at de kun vil have Kongefællesskab med Danmark, men saa længe Forbundet bestaar, er der mere end Kongefællesskab: der er Kongefællesskab samt Forbundslovens Bestemmelser; det kan der slet ikke være nogen Tvivl om. Det er noget rent Juristeri at paastaa andet.

Denne Sag har været Genstand for flere Maaneders direkte Drøftelse, foruden de indirekte Forhandlinger — som mindre umiddelbart har ført til det foreliggende Resultat —, der har været fortsatte gennem Aar. Gennem Aaringer har alle Partier i den danske Rigsdag deltaget i disse Forhandlinger, og i fuld Enighed. Jeg har altid følt det saaledes, at det for den danske Rigsdag var en Ære, at man i denne Sag stod enige, og jeg har i de snart ikke saa faa Aar, hvor jeg har haft Lejlighed til at være den, der skulde sammenkalde og lede Møder angaaende denne Sag, følt, at Højre — eller det konservative Folkeparti, som det nu hedder — nærede samme Anskuelse som alle Rigsdagens andre Partier: at i denne Sag burde alle Danske holde sammen. Det er først i den allersidste Tid, at der indenfor det konservative Folkeparti er opstaaet en ny Bevægelse, som har faaet dette Parti til at skille sig ud fra alle andre Partier paa Rigsdagen i denne Sag. Jeg finder dette sørgeligt, jeg tror ikke, det er til Ære for det konservative Folkeparti.

Naar Forbundsloven nu ogsaa bliver vedtaget af den danske Rigsdag, vil Forholdet være det, at de to fuldt suveræne Stater, Danmark og Island, indtræder i et Forbund med Kongefællesskab og forskellige reale Forbundssager fælles; det er to fuldstændig sideordnede og ligestillede Parter, som i et Forbund skal søge at føre et godt politisk Samliv med hinanden. Hvad vi fra vor Side gør, naar vi gaar ind paa denne Ordning, er intet som helst andet end det, vi selv ønsker: en simpel Retfærdighedshandling. Og det sker paa et Tidspunkt, da vi selv kræver Retfærdighed for vore egne, for Folk, som har den samme Nationalfølelse som vi. Det er højest forunderligt, at der findes Mennesker, som paa den ene Side kan kræve noget saadant